

Взірець господаря, керівника та сім'янина...

Як говорить приказка – не одяг прикрашає людину, а його добрі справи. Доброта - ось головне багатство, до якого повинен прагнути кожен. Добра людина та, яка не пройде повз чуже горе, не залишиться байдужою до чужих проблем, і головне – не чекатиме за це ніякої винагороди. Крім того, добра людина ніколи не ділить людей на чужих і своїх. Саме таким добрим і справедливим для працівників Рожищенської міської ради завжди був, є і буде заступник міського голови Віталій Поліщук.

Народився Віталій Олександрович у далекому 1956 році в селі Квітневе. Після школи закінчив Рівненський інститут інженерів водного господарства. Повернувся до рідного Рожища, де на той час вже проживала його родина, і в цьому ж році пішов служити до війська.

Після служби Віталій Олександрович кілька років працював старшим інженером, згодом – головним інженером відділу капітального будівництва при Рожищенському районному управлінні сільського господарства, згодом багато років начальником Рожищенського районного агропромислового відділення інвестицій та капітального будівництва. А ось уже вісім літ він обіймає керівну посаду - є заступником Рожищенського міського голови. Та на якій би посаді він не був, завжди залишався справедливим, виваженим, щирим та добрим. Хто знає Віталія Поліщука, погодиться з твердженням, що природа щедро наділила цього чудового чоловіка неабияким інтелектом та розумом.

Усе в житті робити професійно. Напевно, саме з таким кредом йде по своїй життєвій стежині Віталій Поліщук. Адже в його житті дійсно все професійно! Віталій Олек-

сандрович не тільки хороший спеціаліст у своїй сфері, вмілий та компетентний керівник, але, передусім, хороший господар та сім'янин. Разом із дружиною Ларисою Олександрівною дали щасливу путівку в життя двом прекрасним дітям – Миколі та Ользі. Нині подружжя щиро тішиться внучатами.

Днями Віталій Олександрович зустрів свій шістдесятий ювілей. Хочеться, щоб слово про ювіляра було таким містким, як і його життя. Тому на шпальтах газети «Рожищанин» про нього розкажуть ті, хто багато років пліч-о-пліч працюють поряд.

Рожищенський міський голова В'ячеслав Поліщук: «Віталія Олександровича знаю вже багато років. Це людина, про яких говорять «від Бога». Талановитий, розумний, толерантний, життєрадісний, людяний. Так би мовити, ходяча енциклопедія: завжди знає як потрібно поступити в тій чи іншій ситуації. Але найголовніше, мабуть, те, що Олександрович дихає одним духом з народом, рожищанами. Повсякденна копітка діяльність на відповідальній посаді вимагає повної відданості справі, наполегливості, подолання труднощів, високого професіоналізму. Скажу відверто, нелегко працювати з людьми, бо у кожного свій настрій, свій характер. А наш ювіляр заслужив глибоку пошану серед людей, даруючи їм протягом довгих років не тільки свої знання і досвід, але й тепло своєї душі. Знаю його не тільки як компетентного керівника, але і як дуже відповідальну людину, якій притаманні чуйність, вміння співпрацювати, вислухати та порадити, а разом з тим принциповість та твердість характеру.

Шановний ювіляре, нехай у Ваших задумах завжди буде мудрість, на роботі – підтримка, вдома – увага, на серці – світло від людської вдячності. Нехай завжди, аж до сторіччя, Вас супроводжує щаслива зоря удачі, Боже благословення, а поруч крокують любов, злагода та добробут на довгі-довгі роки життя!»

Заступник міського голови з питань комунального господарства Іван Лукасевич: «Кількість прожитих років – це, звичайно, серйозно. Але хто ж дасть ювіляру цілих шістдесят, коли перед тобою енергійна, повна ідей і планів, добра й щира людина? Доля подарувала Віталію

Олександровичу активне та багате життя. Неймовірна енергія, високі людські якості, відкритість у стосунках, схильність до

співпраці в поєднанні з активною позицією та професіоналізмом – такі головні риси його характеру. Багато людей знає ювіляра як неординарну особистість, вмілого організатора, який по праву може пишатися набутим досвідом, духовним та інтелектуальним потенціалом, успіхами та досягненнями. Словом, фахівець з великої літери.

Побажати хочеться, звісно, козацького здоров'я, удачі та довгих років життя».

Спеціаліст з інформаційно-технічного забезпечення Артур Самович: «Всі чесно-

ти, які притаманні Віталію Олександровичу, можна перерахувати довго. Але найголовніше, напевно, те, що він напрочуд добра людина, яка завжди готова допомогти тому, хто цього потребує. Важко сьогодні повірити в те, що на світі є люди, які роблять добро безкорисливо. А мені пощастило! Я з такою людиною працюю більше десяти років.

Віталію Олександровичу, бажаю Вам здоров'я, оптимізму, реалізації ідей і

задуманих планів, посмішок фортуни, сімейного благополуччя і щастя. А ще бадьорості духу, стабільності, позитиву, яскравих подій, незабутніх вражень і тільки щасливих випадків!».

Технічний працівник

Людмила Лук'ячук: «Віталій Олександрович, як керівник вміє згуртувати колектив, кожному приділить увагу. В нього не буває поганого настрою, він вислухає всіх, порадить, допоможе. Чесно кажучи, у своєму житті я мало зустрічала таких чуйних та людяних керівників. А чого ж побажати з нагоди ювілею,

як не здоров'я на сотню літ, достатку і благополуччя, щоб серце ще довго-довго залишалося відкритим для хороших справ».

Спеціаліст з бухгалтерського обліку

Жанна Сливка: «Я працюю в міській раді близько двадцяти років і можу щиро сказати, що керівна посада Віталія Олександровича зовсім не змінила, він як був простим у спілкуванні, хорошим наставником та добрим порадиником, так і залишився. Мені здається, навіть в ситуації, коли треба було

б в якомусь пункті вписати приналежність до керівного органу чи керівну посаду, він би написав просто «Людина».

Бажаю Вам, імениннику, міцного здоров'я, терпіння, щастя, радості та Божої благодаті! Черпайте й надалі наснагу та мудрість із глибокої життєвої криниці, нехай Ваша енергія надихає подальшу працю та успіхи! На многая і блага лїт!».

Секретар керівника Марія Мельничук:

«Легко і водночас важко охарактеризувати Віталія Олександровича. Як на мене, він – особистість, і це головне. Цілісна, некористолобна, витримана і уважна, проста і доступна у спілкуванні людина. Не уявляю, щоб Віталій Олександрович дозволив собі «працювати ліктями», бажаючи просунути уперед по службі, увійти до кола так званих «сильних світу цього» чи прославитись. Такий він: красивий чоловік, статний, завжди ідеально одягнений, з привітною посмішкою на обличчі. Лідер, у душі переможець, тому і надалі перемагатиме за

будь-яких обставин, перетворюючи мінус на плюс. І немає значення, як кажуть, яка погода надворі. Все вийде якнайкраще, бо надійний тил ювіляра – дружина Лариса Олександрівна, з якою йде по життю вже багато років».

Таким постає перед колегами ювіляр,

вмілий керівник та людина величезної працездатності, просто чуйний і щедрий чоловік. Приєднуються до всіх сказаних привітань усі працівники міської ради, зичать шановному ювіляру богатирського здоров'я, благополуччя в родині, витримки і подальших плідних здобутків, наснаги й невтомності, життєвого оптимізму. Нехай все зроблене з душею та натхненням повертається до Віталія Олександровича сторицею!

А так, вітають ювіляра рожищани в соціальній мережі Facebook

- Оксана Петрук Мало знаю ювіляра, але навіть за рік спільної роботи оцінила наскільки це виважена, мудра, величезна людина з фаніним поштом! І фаніном підходом до справи. Добра Вам і многая лїт!
Подобається Відповісти 18 год
- Тетяна Панасюк Щиро вітаю з нагоди квітенью хорошій людині! Нехай доля буде щедрою на дарунки, здоров'я та добра вам!
Подобається Відповісти 17 год
- Наталія Марченко Інтелігентний, щирий, привітний, мудрий і виважений, приємний та уважний. Це все про Віталія Олександровича!!! Щиро вітаю!!! Усім земних благ!!!
Подобається Відповісти 15 год
- Катюша МВ Від усього серця бажаю, щоб усе зроблене Вами було невідкладне плінучу часу і зміни поколінь. Хай тепло рідних та близьких надійно захищає Вас від життєвих негараздів, а кожен день хай наповнюється корисними справами і земними радіщами. Зустрічайте весни що багато літ і хай вони приносять Вам натхнення творити добро на користь людям. Хай ангели-охоронці відвернуть усі біди, а Господь посилає мир — душі, здоров'я — тілу і спокій — дому.
Подобається Відповісти 14 год
- Віра Шварцкоп Це одна з найкращих людей, яких я знаю! Всього вам хороших!
Подобається Відповісти 14 год
- Аліна Кривошанко Хороший людина, хороше життя.
Щоб життя завжди було у мирі В копі близької сім'ї, Нехай пісні чудові й щирі Вам в гаю прошепочуть слів!
Подобається Відповісти 13 год
- Ніколай Белов Толковий чоловік. На своєму місці. Мери змінюються, а Олександрович залишається. Щастя, здоров'я і довголіття ювілярові!

Вітання!

Із 60-річним ювілеєм вітають товариші, ветлікаря від Бога, Олександра Івановича Головача. Зичимо щастя і процвітання, многії і многії

Роки портретами висять.
Роки життєві й виробничі.
Та що для вас ці 60!
Всього лише по 20 тричі!
Давно вже людство визнає,
Що не старіють душі наші.

Виходить (так воно і є),
Що просто ви — юнак зі стажем!
Тож хай щороку вас втіша
Граї солов'иний і лелечий!
Хай сонцем повниться душа,
Бо 60 — це ще не вечір!

З повагою – Володимир Романюк, Микола Мізюк, В'ячеслав Шевчук, Володимир Пелех

Вітаємо дорогого серцю Олександра Івановича Головача з ювілеєм!

Юнацьких мрій прекрасний сад
плоти дарує в шістдесят!
За працю всю, усе знання і вміння,
за серця небаїдує стукотіння-
подяка щира від людей,

від друзів, рідних і дітей!
І хоч на скронях сивина,
нехай у серці гомонить весна,
в очах сміється сонце золоте,
а дерево життя зростає і цвіте!!!

З любов'ю - родина

ШТУЧНИЙ ЗРИВ ОПАЛЮВАЛЬНОГО СЕЗОНУ: ХТО ВИНЕН І ХТО НЕСЕ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

27 жовтня в приміщенні Рожичанської міської ради відбулося засідання постійної комісії соціального захисту, здоров'я, освіти, культури, спорту, у справах сім'ї та молоді, торгівлі та побуту.

Не секрет, що цього року опалювальний сезон у деяких садочках міста був чи не найбільш обговорюваною темою, обвинний «плітками» та наріканнями. Про це написали всі, кому не ліньки: і газети, і сайти. Головним меседжем було те, що, буцімто, «місто не підписало угоду про постачання газу». Проте, чому сталася така ситуація, журналісти та чиновники, напевно, не мали бажання вивчити глибше.

Міський голова пообіцяв «нагрянути» в садочки з перевіркою...

По першому питанню члени комісії проаналізували початок опалювального сезону по дошкільних закладах міста Рожиче. Тому на засідання даної комісії були запрошені завідувачі всіх ДНЗ міста.

«За час, коли йшли дискусії про початок опалювального сезону в наших садочках, я дав можливість висловитися всім: і батькам, і завідувачим. Висновки зробив такі, що неодмінно в житті настає момент, коли треба розібратися, хто і чим має займатися. Тому сьогодні пропоную раз і назавжди прояснити ситуацію, хто за що відповідає. В мене є добірка законодавства, де чітко про це сказано. Тому, з огляду на Закон, міська рада має виконувати наступне: утворювати та розвивати ДНЗ; затверджувати статут ДНЗ; рекомендувати органу управління освітою кандидатуру на посаду керівника ДНЗ; встановлювати режим роботи ДНЗ та тривалість перебування в ньому дітей за погодженням з органом управління освітою та охороною здоров'я, організовувати матеріальне, фінансове забезпечення діяльності ДНЗ, медичного обслуговування та харчування дітей, встановлювати зміст, форми та періодичність контролю, не пов'язаного з навчально-виховним процесом у ДНЗ.

Отже, міська рада буде контролювати за господарською діяльністю, яка здійснюється в ДНЗ міста, процес відробітку робочого часу працівників садочків спільно із представниками освіти та режим роботи садочка. Скажу відверто, були випадки, коли кілька разів поспіль, навідувшись в один із садочків, не вдавалося застати завідувача на робочому місці», - зауважив В'ячеслав Поліщук.

Згодом, міський голова наголосив на обов'язках, які повинні виконувати керівники ДНЗ. Наразі не у всіх закладах дотримуються, а радше, розуміють відповідальність, яка належить безпосередньо до їх професійних обов'язків. А саме, керівники ДНЗ повинні розробляти статут та плани роботи ДНЗ, рекомендувати органу управління освітою кандидатуру на посаду заступника керівника ДНЗ, призначати на посади та звільняти з посад педагогічних та інших працівників ДНЗ, організовувати навчально-виховний процес та господарську діяльність у ДНЗ, а також звітувати перед відділом освіти та засновником ДНЗ.

«Тому відтепер не менше, ніж раз у рік, завідувачі будуть звітувати перед міською радою та депутатами на сесії про роботу ввіреного ДНЗ», - зауважив В'ячеслав Анатолійович.

Що ж до обов'язків, які згідно з Законом лягли на плечі органу управління освіти, то вони мають виконувати в ДНЗ наступне: погоджувати створення та розвиток мережі, погоджувати статут та плани роботи, призначати на посади та звільняти з посад керівників та заступників керівників, встановлювати та затверджувати штатний розпис, погоджувати призначення на посади та звільняти з посад педагогічних та інших працівників і проводити атестацію ДНЗ.

Хто вирішує господарські питання в дитсадках?

Прикрий в ситуації із запуском котельні, в даному випадку мова йде про ДНЗ №1, є те, що керівник Тетяна Лесіна заперечує свою причетність до запуску котельні, та й взагалі забезпечення контролю за якістю та функціонуванням котельні.

Тому, аби не бути багатослівними, члени комісії розглянули та проаналізували посадові інструкції завідувачів ДНЗ. З них випливає, що керівник дошкільного закладу має здійснювати загальне управління навчальним закладом. А пункт 3.7 говорить про те, що завідувача вирішує навчально-методичні, адміністративні, фінансові, господарські та інші питання, що виникають у процесі діяльності ДНЗ. Тобто, не міська рада, а саме завідувач ДНЗ має вирішувати господарські питання. Також керівник ДНЗ заключає договори не

лише на харчування, але й на господарські роботи, має шукати підрядників на виконання робіт. В обов'язки завідувача також входить створення належного кадрового забезпечення, підбір педагогічних працівників, керівник повинна клопотати перед начальником освіти про їх прийом та звільнення, здійснювати прийом та звільнення обслуговуючого персоналу згідно з вимогами чинного законодавства. Планує і координує роботу всіх служб дошкільного закладу. Саме завідувача забезпечує ефективну взаємодію з органами місцевого самоврядування, з організаціями, підприємствами та батьками.

«Зауважте, що не міський голова має промивати вам радіатори, не міський голова встановлює котли, а саме завідувача займається організацією робіт. Найголовніше тут, що має бути взаємодія між органами місцевого самоврядування і завідувачими ДНЗ. Тобто, ви маєте писати клопотання, приходити на комісію, доводити, що у вас є необхідність у тих чи інших питаннях, а не писати доповідні, типу «йди став нам котла», - зауважив міський голова.

Особливу увагу очільник громади звернув на пункт 3.23 «Завідувача розпоряджається майном ДНЗ, забезпечує раціональне використання державних коштів та коштів, що надходять до бюджету закладу від інших джерел».

«Ви всі добре знаєте, що відбулися зміни в бюджетному законодавстві. Станом на сьогодні, бухгалтерії міської ради ознайомили вас із вашими кошторисами. Ваші кошториси – це ті кошти, якими розпоряджається завідувач садочком. Тобто, в межах цього фінансування ви господарюєте», - підкреслив В'ячеслав Анатолійович.

«Ви повинні запам'ятати, що з 2015 року пішли зміни в бюджетному кодексі, не міська рада виділяє вам кошти. Забрали в міської ради податок на доходи з фізичних осіб і все воно перейшло на районний бюджет. Вам дають субвенцію. Нормативи встановлює не міська рада, а Міністерство освіти. Єдине, чим ми вам могли допомогти, то в серпні місяці коли приймали на сесії міської ради програму «Підвищення енергоефективності та енергозбереження», за ці кошти почали опалювальний сезон, придбали та встановили котел, провели повірку манометрів, лічильників і тому подібне», - повідомила головний бухгалтер Ірина Степанівна.

Штучний зрив опалювального сезону: хто винен і хто несе відповідальність

А тепер по факту. Як відомо, на сьогодні в Україні змінюється порядок підключення газу. Багато областей зіткнулося з проблемами. Рожичанська міська рада зробила все, аби проблем із тим не виникало: немає жодної заборгованості перед «Волиньгазом». Єдине, що було проблематичним, то це зміна порядку підключення газу. На жаль, чи на щастя, це питання вже не залежить від місцевої влади, а лише від «Волиньоблгазу». Проте, як виявилося згодом, проблеми все-одно не оминували наше місто.

10 жовтня 2016 року міська рада отримує розпорядження голови райдержадміністрації про початок опалювального сезону. В'ячеслав Анатолійович дублює розпорядження. Цього ж дня заступник міського голови, обдзвонює всіх завідувачів, які мають індивідуальні котельні, і ставить це відома, що до повного пакету документів необхідно подати наказ про призначення операторів котлів і копії посвідчення. Реагують на це лише ДНЗ №2 та ДНЗ №3. Дошкільний заклад №1 чомусь ігнорує дане прохання, а зі згаданого закладу приносять лише 2 копії посвідчень операторів. Що заважало надати це й відповідний наказ, так досі й не зрозуміло.

«Після проходження відповідної процедури проходження документів ПАТ «Волиньгаз» дає дозвіл на пуск газу з 12 жовтня. Враховуючи те, що це все набуло великого ажіотажу, підключення ДНЗ до опалення відбувається 12 жовтня. Цього дня тепло подали в ДНЗ №2 та ДНЗ №3. По садочку №4 процедура трохи важча, тому що він підключений до центральної котельні, яка мала вже цього року не функціонувати. Однак ми мусили відновити роботу. Тут нема вини ні міської ради, ні керівника комунального підприємства. Там ряд технічних питань, які виникають при пуску. Тому опалення в цьому садочку, як я й обіцяв, було ввімкнене в понеділок, 17 жовтня. Так було домовлено, бо дозвіл нам надали напередодні трьох вихідних. Але проблема була в тому, що якби були прориви чи інші технічні проблеми, то виникло б ще й питання ремонту приміщень, адже там великі об'єми води», - констатує міський голова.

Саме в той час, 12 жовтня, дошкільний заклад №1 припиняє своє функціонуван-

ня. Причина вказана у листі – невідповідні санітарно-гігієнічним умовам, діти та працівники не можуть знаходитися в приміщенні.

Чотири дні садочок не працює. Журнал присутності дошкільнят підтверджує те, що дітей в садочку не було. А наказ про призначення операторів датується 18 жовтня.

Виникає логічне запитання, що робили працівники ДНЗ з 12 по 18 жовтня і чому завідувачка так халатно віднеслася до початку опалювального сезону?

Завідувачка ДНЗ №1 не знала, що несе відповідальність за встановлення газового котла

Керуючись Наказом МОЗ №234 від 24 березня 2016 року «Про затвердження санітарного регламенту для дошкільних навчальних закладів» Тетяна Лесіна зауважує, що не могла не відреагувати на ситуацію, яка склалася в садочку. І, як керівник, не мала права залишити дітей в приміщенні з температурою 2-3 градуси тепла.

Проте, депутатів, членів комісії більше цікавило питання, що заважало дбайливому керівнику Тетяні Лесіній видати наказ про призначення операторів котельні.

«Наказ про призначення операторів топочної ДНЗ №1 на опалювальний сезон 2016-2017 років Тананайка, Степанюка, Майструка був виданий 18 жовтня та підписаний виконуючою обов'язків Панасюк», - повідомляє Тетяна Юрївна.

Не зрозумілим лишається питання, чому наказ про призначення робітників у котельню видає пані Панасюк? Де була завідувачка в той час, коли в закладі, який мав би вже функціонувати, досі немає операторів газової котельні? Хіба це не входить в її посадові інструкцію? А все до банальності просто – Тетяна Лесіна пішла у відпустку.

Тетяна Юрївна зауважує, що заява на відпустку була подана ще 29 вересня, але тоді її відкликали. Тому завідувачка й вирішила скористатися нагодою «догуляти» кілька днів. Але чи слухний для цього знайшла час? Хоча сама пані Лесіна запевняє, що була в садочку ледве не кожен день.

Дивно було чути від завідувачки ДНЗ №1 й те, що вона не знала про свою відповідальність за встановлення газового котла. Але ж в посадовій інструкції про це написано «чорним по білому». Дивувалися депутати й з того, чому котел не міняли влітку, а дочекалися аж 12 жовтня.

«На батьківських зборах ще у червні, коли у вашому садочку проходили переатестацію, батьки мені ставили питання про качелі, проте я зауважив, що першочерговою проблемою тут є знайти гроші на котел та його встановити. В бюджетному розписі міської ради їх немає. Завідувачка свої гроші по кошторису використала вже давно. І коштів на господарську діяльність цілий «нуль», у порівнянні з іншими садочками. Вони не придбали котла, а свідомо йшли в опалювальний сезон без найголовнішого. Нікого клопотання перед міською радою не ставили. Це було питання міського голови. Чи я каночив у депутати, що треба придбати, а минулої сесії шукав гроші на його підключення», - обурювався міський голова.

«Чому в той час, коли потрібно було вирішувати важливі питання по підключенню опалення бігали міський голова та його заступник Віталій Поліщук, а ви в той час були у відпустці? А вас навіть 13 членів не змогли провести дератизацію садочка, яка, до речі, й досі не зроблена», - задав питання В'ячеслав Поліщук.

Міський голова вкотре зауважив, що з наступного року, аби знову не було зривів опалювального сезону, завідувачі ДНЗ повинні вчасно почати цим займатися. І хто прийде в міську раду з клопотанням, тому й будуть допомагати. Бо за всю господарську діяльність несуть відповідальність самі завідувачі та працівники дошкільного закладу.

Виходить дивна ситуація. Придбанням котла, його встановленням займалася лише міська рада, демонтаж котла проводили підрядники комунального підприємства міської ради. Але ж це робота завідувачки – організувати співпрацю з міською радою і комунальним підприємством, вести і коригувати ці всі роботи. А що заважало завідувачці видати наказ про призначення операторів 10 жовтня? Нічого фактично зроблено Тетяною Лесіною не було. Що ж в цей час робила керівник дошкільного закладу? Як вияснилося, ходила в Рожичанську РДА, аби там створили комісію по перевірці температурного режиму в садочку.

«Ми встановили, що в групах холодні спальні кімнати, а гарячі – ігрові. Працівником комунального господарства було зафіксовано, що система працює 52 роки, вона

має фізичний і моральний знос. За всі роки капітальних ремонтів не проводилося. Ми будемо виходити із клопотанням, щоб міська рада виготовила кошторисну документацію на заміну всієї системи опалення та провела ці роботу за умовами співфінансування разом із районною радою. Бо стоїть питання температурного режиму в групах і здоров'я дітей», - підсумувала заступник голови РДА Інна Сергійчук.

Хоча, як зауважив заступник міського голови Віталій Олександрович, ремонт системи опалення проводився у 2004 році, то система могла просто розбалансуватися.

Слушне зауваження до Тетяни Лесіної поставив депутат міської ради Михайло Поліщук: «Чому, коли ви знали про те, що у закладі течуть радіатори, є проблема з «закупоренням», то не провели регламенту роботи ще влітку?». Проте, так і не отримав конкретної відповіді.

Вихователі квасили капусту в приміщенні, яке не відповідає санітарно-гігієнічним нормам...

Під час розгляду другого питання «Врегулювання питання оплати праці в ДНЗ №1 міста Рожиче», член комісії Людмила Панасюк поцікавилася у завідувачки Тетяни Лесіної, чим займалися працівники дошкільного закладу, коли в садочку, згідно з наказом, були неналежні санітарно-гігієнічні умови.

«Проводили квашення капусти, генеральне прибирання приміщення, недоторі прибирання...», - відповіла завідувачка.

Проте у депутата міської ради, лікаря-інфекціоніста за фахом Віктора Пашкова виникло зустрічне питання: «Чи був спеціальний допуск працівників недоторної професії до роботи в харчоблоці?».

Відповідного допуску, звісно, ніхто не мав, але пані Лесіна й тут не побачила своєї вини.

Дивною видалася ситуація і з оплатою праці. Дітей в садочку не було, а в табелі про відробіток у всіх одна позначка – відпрацьовано восьмигодинний день.

«За що міська рада має виплачувати гроші на заробітну плату? Якщо згідно з наказом від 12 жовтня 2016 про тимчасове припинення роботи функціонування закладу ДНЗ №1 до періоду включення опалення, діти не відвідували садок. Тобто до 18 жовтня. Що робили вихователі?», - запитав міський голова завідувачку.

«Гострі» різні питання...

Третє питання «Різне» теж бурхливо обговорювалося. Депутати цікавилися наявними вакансіями в дошкільних закладах міста.

Як виявилось, в усіх ДНЗ міста відсутні вільні вакансії, лише в у першому садочку їх аж дев'ять: вихователя-методиста – 0,5; музичного керівника – 1,5; експедитора – 0,5; двірника – 0,5; помічник вихователя – 1; кастиляна – 0,5; підсобного працівника кухні – 0,5; машиніста прання – 0,5; вихователя – 0,35. Знову ж цікавить те, як може нормально функціонувати ДНЗ, коли не вистачає робочих рук? Чи, як зауважили депутати, можливо у цей заклад не хочуть іти працювати молоді люди? Хоча, якщо вірити грамотам та нагородам від районного відділу освіти, то Лесіна найвідповідальніший і найшанованіший працівник.

Цікава ситуація ще й з чергою дітей у садок. У всіх ДНЗ, окрім №1, величезні черги. Чим зумовлений такий показник? І чому батьки переводять дітей з першого садочка в інші? Аби процес зарахування малюків до дошкільного навчального закладу був більш прозорим, депутати вирішили запровадити «електронні списки», які будуть розміщені на сайті міської ради, і батьки зможуть слідувати за прозорістю їх виконання.

Зачепили на засіданні й оплату праці. Тут теж є над чим поміркувати.

Підсумковим рішенням комісії депутати одноголосно проголосували за наступне:

1) звернутися до відділу освіти, щоб провести розслідування з приводу роботи у період закриття ДНЗ №1;

2) провести розслідування з приводу зриву опалювального сезону;

3) провести розслідування з приводу призупинки роботи ДНЗ №1 та перевірити роботу під час закриття садочку.

Комісія має бути створена з-поміж депутатів міської ради, працівників відділу освіти, працівників апарату міської ради, представників виконкому міської ради.

Міська рада звертається до батьків дітей, які відвідують дитсадки міста і просить подати інформацію, щодо недоречностей і невідповідностей в роботі ДНЗ.

Почесний громадянин міста Рожище Павло Чайка – одружився

Про 28-річного Павла Чайку – героя АТО з позивним «Сігл», що пройшов Дебальцівську м'ясорубку і двічі вистояв у Донецькому аеропорті, - писали чи не усі українські ЗМІ. Про те, як молодий командир розвідки 79-ої бригади викрав з Мар'їнки «сепарсткий» КамАЗ, як після важкого поранення, недолікувавшись, втік з госпіталю на передову, - знає чи не вся країна. За свій героїзм Павло нагороджений орденом «За мужність» III, II і I ступенів.

До недавнього часу в Україні були всього три повні кавалери ордена «За мужність»: письменник Вадим Пеунов, призер Паралімпійських ігор з плавання Віктор Смірнов і альпініст Владислав Терзиул. За час АТО цей список поповнили двоє офіцерів: командир загону спецпризначення «Морські котики» Едуард Шевченко з Очакова і миколаївський десантник Павло Чайка. Павло двічі був поранений і не раз був наодинці зі смертю, але, як справжній розвідник, приховував це навіть від батьків. Про те, що вирішив одружитись із коханою дівчиною, десантник теж тримав у великій таємниці.

«ФАКТИ» стали першими, кому Павло і Вікторія Чайки розповіли свою історію кохання.

Новоспечене подружжя призначило мені зустріч в затишному миколаївському ресторанчику. Високий стрункий офіцер в камуфляжі і тендітна дівчина з ідеальною фігурою, немов герої військового фільму: обоє блакитнооки і абсолютно щасливі. Справжні молодята.

- Пригадую, прийшовши з війни, Ви розповідали про те, що найбільше Вам хочеться гамбургерів, - жартівливо натякнула, спостерігаючи, як старший лейтенант наминає сирники і п'є фрукто-вий чай.

- Відучила потихеньку, - відповіла за чоловіка Вікторія. - Я з дитинства займаюсь спортом. П'ять років професійно - легкою атлетикою. Зараз продовжую бігати для здоров'я і підтримки форми. Буває, долаю більше двадцяти кілометрів за одне тренування. Іноді Паша до мене приєднується і жартує: «Якщо бігтимеш занадто швидко, повернуся на маршруті». Я, до речі, стежу за його харчуванням. Шкідлива їжа – не для нас.

- Так що більше ніякого «Макдональдса», - посміхнувся Павло. - Та він і не потрібний, той «Макдональдс». Віка так смачно готує! Найбільше люблю картопельку з м'ясом, запечену в духовці, і бісквіт. Я як від батьків поїхав в 2007-му році, так домашньої їжі і не їв. Яка там в армії або на фронті їжа? Сухпайки! Поки вчився на юрфаці Східноєвропейського національного університету, міг собі максимум бутерброд зробити або зварити напівфабрикати. Харчувався всухом'ятку. Ось тепер одружився і нарешті можу їсти домашню смакоту.

- Як ви познайомилися?

- В соцмережі побачили фотографію Віки. Вона мені сподобалася. Почали спілкуватися. Але на побачення зі мною вона погодилася не відразу.

- Побоялася, - признається дівчина. -

Людина досроста, малознайома. А мені тоді було всього 17 років і серйозних стосунків я не планувала. Хоча, якщо чесно, завжди була упевнена, що стану дружиною військового. Мені так подобалася форма, що я навіть замислювалася про те, щоб піти в армію.

- Усі дівчатка від форми свідомість втрачають, - жартівливо набув поважного вигляду Паша.

- Тільки не я! - сміючись, заперечує чоловікові Віка. - Два роки приглядалася. Зате тепер можу сказати, що горджуся своїм вибором.

- Перше наше побачення мало відбутись ще у березні 2014 року, - згадує Павло. - Ми з друзями збиралися відсвяткувати вихідний і перший день весни в парку з шашликами. Я запросив туди і Віку. Але не склалось. Тоді наша частина була в стані постійної бойової готовності, ми навіть не чули на роботі. Але іноді хлопців, після наряду, все ж відпускали відпочити. Командири знали, що захоплення Кримського півострова – не за горами. Ми чекали команди вилітати туди і давати непрошеним гостям відсіч. Так от, 1 березня сидимо з хлопцями, їмо шашлики і говоримо: «Набридли ці навчальні тривоги. Хоч би вже бойова була, чи що!» Накаркали. Через декілька годин нас усіх викликали в частину. Ми озброїлися, наділи бронешлети, і наші «бетеери» із швидкістю 100 кілометрів на годину помчали в Чаплинку.

Зупинилися в трьох кілометрах від Армянська, чекали команди згори. Бездіяльність давалася важко, але потрібно було терпіти, тому що перший же постріл з нашого боку призвів би до військового конфлікту.

Полковник (тоді ще майор) Дмитро Марченко на «джипі» їздив в розвідку. Показував «сепарам» свої права, де він сфотографований в повному офіцерському обмундированні, з орденами. Говорив їм: «Все гаразд, хлопці, я таксист». Повернувшись, Марченко розповідав, що в Криму вже повно російської техніки. Ми готувалися до бою, але наказу йти в наступ так і не було.

- Коли у хлопців на фронті опускаються руки, то для підняття їх бойового духу іноді викликають нас, десантників, - говорить Павло Чайка.

- Після Криму були Слов'янськ і Краматорськ, в звільненні яких ви брали участь, Червоний Лиман, де були поранені, Зеленопілля, де потрапили в оточення, потім Донецький аеропорт...

- Так, все йшло по наростаючій. Незважаючи на те, що десантників навчають стріляти, і з парашутом стрибати, і в розвідку ходити, досвіду нам катастрофічно бракувало. Екіпіровки, якщо чесно, теж не вистачало. Ще коли в Чаплинці стояли, на нас подивилися було і сміх, і гріх. У одного - британська форма, у другого - афганська куртка. Як циганський табір. І це елітний підрозділ! Коли прикордонники приїхали облаштовувати межу, ми були вражені побаченням: усі одягнені «з голочки», в кожній машині тепловізор. Ми про такі прилади могли тільки мріяти.

Але на війні досвіду швидко набираєшся. Особливо, коли розраховуєш тільки на себе, тому що командування нерідко «зливало» місця дислокації, бойові завдання, життя бійців. У тих людей – командирів - не було нічого святого.

Наприклад, в Червоному Лимані ми повинні були перетнути блокпост. Але маршрут і час проходження були задані ворогові. Тому на блокпосту «випадково» виявилися сепаратисти. Ми відходили, відстрілювалися. Трьох поранило, у тому числі мене. Осколком пробило обидві ноги,

зацепило лице. Я потрапив в Ірпінський військовий госпіталь. Робити було нічого, годинами сидів в Інтернеті. Віка, з якою я періодично спілкувався, помітила мою постійну присутність в Мережі і зрозуміла: щось не так. Вона наполегливо просила пояснити, що сталося. Після цього ми почали спілкуватися активніше. Коли я повернувся в Миколаїв і запропонував зустрітись, вона нарешті погодилася.

- Паша мені відразу сподобався, - лукаво посміхається Віка. - Упевнений в собі чоловік, в напрасованій синій сорочці, з букетом троянд. Я ніколи не забуду той час, який провели удвох. А через три дні він повернувся на війну.

- Ну не міг я валятися на лікарняному ліжку, коли хлопцям потрібна була допомога, - виправдовується Павло. - В зону АТО мене відвіз волонтер Юрій Бірюков. Лікарі попереджали, що давати навантаження на хворе коліно не можна, а то шви розійдуться. Вони і правда розійшлися, але я мазав коліно зеленкою, перев'язував еластичним бинтом і продовжував воювати. Через кілька тижнів після мого повернення ми потрапили у Зеленопілля в оточення. Місяць не могли вибратися.

Спочатку їли три рази в день, потім - два, потім - один. Підстрілили двох зайців – з'їли. Боєприпасів залишалося обмаль, якраз, щоб зробити собі коридор і вирватися з оточення. Зате, виходячи з-під Мар'їнки в звільнений Слов'янськ, «віджали» у сепаратистів КамАЗ, обшитий металом. Наші бійці відтягли його убик, а я зміг вивезти з оточення. У кузові КамАЗа було багато боєприпасів, які нам дуже знадобилися.

- Я бачила Вашу фотографію біля цієї вантажівки.

- Юрко Бірюков мене тоді сфоткав. Він же знімав після виходу з Донецького аеропорту. Там стільки наших хлопців полягло. Ми і самі вижили дивом. Повернулися на базу замурзани, втомлені. Юрко клацнув нас і виклав знімок в «Фейсбук». Це фото побачила моя мама. Подзвонила, запитала, як справи? Я бадьорим голосом відповів, що знаходжуся в Одесі на навчаннях. «Пришли фотографію на тлі моря», - уїдливо сказала мама. Тоді я зрозумів, що викритий.

- Віці теж правду не говорили?

- По-різному. Бачилися ми рідко: півроку я був в зоні АТО, пару тижнів вдома. І знову їхав на «передок». Зустрічалися після Дебальцево. Це був для мене найважчий бій. Ми зачищали Логвіново, його не раз намагалися штурмувати, але ніхто не міг вибити звідти сепаратистів. Ми зуміли. Чекали підмоги, але потім на нас поперли ворожі танки, довелося відступати і залишати місто. Так образливо! Ще образливіше, що після цього бою біля Світлодара нам зустрівся протитанковий батальйон. При правильній координації наших підрозділів ворог був би розбитий. А так і місто не взяли, і людей втратили. У тому бою загинув боєць мого взводу Вова Суслик. Коли б не командир танкового взводу (згодом, до речі, Герой України) Василь Божко, що підбив тоді три ворожі танки, ми б з Логвіново взагалі живими не вибралися.

Коли мене запросили на «Шустер LIVE», я запитав: «Ось ви, наші командири, по декілька академії закінчили? Так неже не знаєте, що при обороні чисельна перевага техніки має бути триразовою, а при нападі – п'ятикратною? Чому ж відправили нас з двома танками проти п'яти ворожих»? Мені натякали, що, якщо хочу служити, повинен мовчати. Але я не міг.

- Мабуть, Ви зовсім розчарувалися в армійському командуванні?

- Я офіцер. Воював і, якщо знадобиться, піду воювати знову. Якщо усі розчаровуватимуться, ми з вами не зможемо ось так

сидіти в Миколаєві і пити каву. Тому що тут господарюватимуть сепаратисти і російські найманці. Так, на фронті часто бувають ситуації, коли у хлопців опускаються руки. У таких випадках до них можуть викликати нас. Уявляєте, командир одного підрозділу попросив нашого комбата прислати взвод десантників для підняття бойового духу бійців. Піхота після цього підбадьорилася, за нами пішла. Між тим, ніхто не замислюється, що ми, десантники, не безсмертні і нам теж буває страшно.

- Ну, Ви своєму страху точно волі не даєте. Інакше не були б повним кавалером ордена «За мужність».

- Я ніколи не розумів такої градації. Орден третього ступеня «За мужність» - це означає, людина не дуже мужня? А першому ступеню - супермужній? Я вже не говорю про те, що орденом нагороджують і генеральських синків, що просиджують штани у військкоматах, і бійців, які повертаються з передової без рук і ніг. Та й то не усіх, хто заслуговує! Скільки разів ми подавали командувачеві ПДВ України списки наших бійців на представлення до ордена. А у відповідь чули: «Десантникам нічого непотрібно. Вони не за нагороди воюють. Захищати Батьківщину - їх робота». Звичайно, ми ризикуємо життями не заради галочок, але елементарного заохочення теж хочеться.

Хоча особисто я до орденів і медалей ставлюсь дуже спокійно. Вони не дають ні надбавки до зарплати, ні особливих пільг. Трапляється, що про нагороду ти і не підозрюєш. Про свій перший орден «За мужність» я дізнався від волонтера Наталі Завадської. Вона побачила моє прізвище на сайті Президента України в списку нагороджених. Я пішов в штаб. Там говорять: «Та чого ти, Чайка? Он твій орден, бери!». Підійшов до ящика, на який мені вказали, там було повно коробочок з орденами. Другий орден я отримав після другого виходу з Донецького аеропорту, третій - після Логвінова. Нагороджував особисто міністр оборони.

- На той момент Ви вже зробили Віці пропозицію?

- Ні, нагороджували мене ще в січні 2015-го, а пропозицію Віці я зробив 21 вересня цього року. Ретельно готувався. Купив обручку, кульки у формі сердечок, 151 білу троянду і свічки. У Миколаєві такий букет не дістанеш, довелося замовляти в Дніпрі. Власниця квіткового магазину була під таким враженням, що привезла квіти на своїй машині прямо до мене додому. Складність була в іншому, щоб Віка не побачила сюрприз завчасно. Я випровадив її з дому, а сам, поміняв в дверях замок.

- Того дня Паша мене покликав нібито на зустріч зі своїми друзями, яка повинна була відбутися в центрі міста, - згадує Віка. - Я дуже довго його чекала. Раптом Паша дзвонить: «Їдь додому». Я була здивована. А коли зайшла в квартиру, обімліла. Горять свічки, всюди кульки у формі серця, а пелюстками троянд викладений напис: «Віка, виходь за мене заміж». Паша став на одне коліно і поставив найголовніше питання. Я погодилася.

- Ми розписалися через тиждень, - говорить Павло. - В РАЦС пішли удвох, особливо не вбачалися. А влітку плануємо поклакати друзів і зіграти весілля. Можливо, поїдемо в подорож. Коли остаточно видужаю, разом стрибнемо з парашутом. Взагалі, багато чого плануємо і про багато що мріємо. Віримо, що попереду у нас тільки хороші і світлі події. Найголовніше - ми разом і любимо один одного.

Дарія Горська, ФАКТИ (Миколаїв-Київ).

Рожиченська міська рада виділила 40 тисяч гривень для учасників АТО

Під час дванадцятої позачергової сесії сьомого скликання Рожиченської міської ради депутати внесли зміни до «Програми соціального захисту населення Рожиченської міської ради на 2016 рік».

А саме, з нагоди Дня захисника України виділили 40 тисяч гривень на потреби учасників АТО, які проживають в місті Рожиче. На даний момент в місті є 75 військовослужбовців, які брали участь в антитерористичній операції на Сході країни. На кожного захисника передбачено по 500 грн.

Пропозицію відзначити бійців АТО до свята вніс депутат від ВО «Сво-

бода» Олександр Дулюк. Народні обранці одноголосно підтримали свого колегу.

Для того, щоб отримати допомогу, військовослужбовці мають особисто написати заяву на ім'я Рожиченського міського голови В'ячеслава Поліщука та принести довідку про участь в антитерористичній операції на сході України, копії паспорта та довідку про присвоєння ідентифікаційного номера та про відкритий картковий рахунок у відділеннях ПАТ КБ «Приватбанк» або ТБВБ АТ «Ощадбанк».

Змагалися за Кубок з волейболу

У Рожищі на базі Рожищенського НВК №4 відбувся волейбольний турнір, присвячений Дню захисника України, під час якого розіграли міський Кубок з волейболу. Турнір організувала Рожищенська міська рада.

У волейбольному турнірі взяли участь 5 команд, сформованих із представників Рожищенської ЦРЛ, Самооборони, освіти, Рожищенського ветеринарного коледжу та підприємців району. Традиційно турнір розпочався підняттям синьо-жовтого стягу та спільним виконанням Гімну України.

З вітальним словом до учасників турніру звернувся міський голова В'ячеслав Поліщук, побажавши командам сили, витримки та гарної гри.

І, як виявилось згодом, гра була захоплюючою та видовищною. Всі команди показували хороші результати, гарну підготовку та прагнення перемогти. Найспритнішою, як втім і наймолодшою, була команда Рожищенського ветеринарного коледжу, а от найпідготовленішою – Рожищенської ЦРЛ.

Майже на шість годин спортивний зал НВК №4 перетворився на майданчик «запеклого бою». Ну і, звісно, як в кожній грі, визначили переможців та переможених.

Тож за участь у волейбольному турнірі Грамоти з рук міського голови В'ячеслава Поліщука отримали команди ГФ «Народна самооборона міста Рожище» та Рожищенського ветеринарного коледжу. Третє місце посіли представники освітньої галузі. Друге – підприємці району, а почесне перше місце та міський Кубок знову завоювали волейболісти зі стажем – представники Рожищенської ЦРЛ.

«Історія – це така річ, якщо вона не зафіксована, значить її не було»,

- так зауважив на презентації Валентин Малиновський, автор книги «Становлення та діяльність Народного Руху в Рожищенському районі», яка присвячена 25-й річниці Незалежності України.

За словами автора, шлях книги до читача був дуже довгий. Хоча й була вона написана за сім місяців, а от виходила у світ майже півтора року.

Ідея написання зародилася два роки тому, у вересні, під час відзначення у Рожищі 25-ої річниці створення Волинської Регіональної Організації Народного Руху України.

Книга охоплює часовий проміжок з 1989 по 1993 рік – найактивніший період діяльності, що позначений жорстокою боротьбою з комуністичною владою, важливими здобутками та перемогами на шляху відродження самостійної України, котрі назавжди ввійдуть у історію національно-визвольного руху не лише Рожищенського району, а й Волині.

Треба зазначити, що події в районі подаються на фоні загальнодержавних, що дає уявлення про повноту картини тогочасних історичних процесів.

У книзі використані численні архівні джерела, свідчення очевидців, документи тогочасного періоду діяльності Народного Руху в районі, які зараз вже є історичними документами. Беззаперечно, ця монографія буде цікавою не тільки історикам, вчителям, краєзнавцям, а й кожному з нас. Тим людям, які прагнуть знати історію своїх предків, які не побоялися виступити проти існуючого режиму, згуртувалися в потужну силу і вибороли незалежність для України.

Три пункти для роздільного збору сміття буде у Рожищі

В приміщенні Рожищенської міської ради відбулася презентація проекту «Підвищення екологічної свідомості мешканців міста Рожище шляхом розбудови відповідної вуличної інфраструктури та проведення інформаційної, роз'яснювальної та агітаційної кампанії щодо покращення благоустрою вулиць міста».

Експерт Асоціації підтримки та розвитку ОСББ та ОСН Петро Лавренюк зазначив, що проект саме Рожищенської міської ради серед багатьох інших став переможцем обласного конкурсу проектів місцевих ініціатив, що проводиться за Волинською обласною радою та співфінансується за рахунок коштів обласного бюджету (обласна рада виділила 100 тисяч гривень, а місто зі свого боку - 30 тисяч гривень, - авт.).

Як зауважив експерт, успішність проекту залежить в першу чергу від самих рожищан, які мають розуміти, що від того, як кожен буде сортувати сміття у себе вдома сьогодні, залежить, яким навколишнє середовище буде завтра. А також ознайомив присутніх з умовами проекту та перспективами.

Як повідомив керівник КП «Дільниця благоустрою міської ради» Юрій Міщук, в Рожищі буде встановлено 3 пункти роздільного збору сміття.

«Незабаром встановимо три пункти роздільного збору сміття по вулиці Незалежності біля будинків

13а, 5 та 89 зі спеціальними смітниками для пластику. Згодом контейнери для ТПВ з'являться по Незалежності 5, 12, 13, 22, 55, 58, 61, 67, 89 та 90, а також по вулиці Марка Вовчка, 16 та Гагаріна, 22 і 24. Металеві конструкції для огороження цих тринадцяти пунктів заввишки 2 метри вже змайстровано. Працівники доробляють десять ящиків для ТПВ відходів, а згодом зроблять ще три для збору пластику. Встановлюватиме пункти рожищенський приватний підприємець Андрій Куденчук, а ми робитимемо бетонну основу для них. Також цією програмою передбачається встановлення п'яти урн, де саме вони стоять, поки що не можемо сказати», - поінформував присутніх Юрій Іванович.

«Підраховано, що при роздільному зборі сміття можна переробляти 80% відходів. Основою будь-якої переробки слугує сортування. Відсортовуючи, наприклад, пластик, скло, макулатуру для переробки ми можемо зберегти природні ресурси та покращити екологію. Якщо громада підтримає такі починання, то можна буде розвиватися далі в цьому напрямку, допрацювати цей проект і брати участь в інших», - зауважив Рожищенський міський голова В'ячеслав Поліщук.

Гагаріна буде з каналізацією

Мешканці двоповерхових будинків по вулиці Гагаріна нарешті позбудуться однієї з основних комунальних проблем.

Дотепер їх каналізування проводилось за допомогою вигріба (зливної ями). Особлива проблема виникала під час весняно-осіннього періоду, коли найбільше ґрунтових, талих вод та дощів. Яма переповнювалася та заливала територію біля будинків. Аби усунути дану проблему, ще в 2001 році виготовлявся проект, але через відсутність відповідних коштів, «жив» він лише на папері.

Цьогоріч Рожищенській міській раді з обласного бюджету було виділено 775 тис грн «На реконструкцію мереж каналізації від будинків по вулиці Гагаріна». Кошторисна вартість даного проекту складає 916,8 тис гривень. Тобто, щоб перекрити повну вартість було здійснено дофінансування на 141,8 тис. грн з місцевого бюджету.

Договір на виконання робіт міська рада заключила з ТзОВ «Зеніт». Працівники згаданого підприємства на даному об'єкті поставили насосну станцію та під'єднали її до центральної каналізації міста.

Варто зауважити, що для проходження трубопроводу через дорогу, робітники робили прокол, аби не руйнувати дорожнє полотно і не створювати додаткових проблем місту.

Безумовно, введення цього об'єкту в дію покращить санітарну, екологічну ситуацію та створить комфортнішими умови життя мешканців будинків по вулиці Гагаріна.

У земляка «легка рука»

Анатолій Трофимчук, мешканець «фермашівського» гуртожитку, хворів хронічною екземою. Оббивав чоловік пороги районної та обласних лікарень. Проте, марно тратив час і гроші. Знайомі порадили звернутися до Володимира Романюка. Земляк виготовляє спеціальні мазі з дерев. Приємно, що згодом пацієнт забув про хворобу. Допоміг рожищанин.

Коротко про лікарство. Застосовують мазь від лишайів, екзем різних форм, тріщинках на руках і ногах, вуграх, прищах, чиряках, ячменях, опіках, пролежнях, геморої та зубних болях.

Список колишніх пацієнтів досить солідний. Передається почесне ремесло з діда-прадіда. Цікавий і повчальний факт. Заготівля сировини не шкодить природі, оскільки особини пасинкуються. Таким чином вигода обоюдна.

Згідні з Анатолієм Трофимчуком мешканці міста – Людмила Федорук, Валентина Каліщук, Іван Бенешук, Володимир Пирогов, Володимир Хотимчук із Рудки-Козинської, Олександр Кравчук з Топільного. Перелік вилікуваних пацієнтів - на пальцях не перелічити.

«Добряче поправ, доки знайшов помічне зілля, - зітхає мешканець міста Валерій Євчук. – А до того екзему лікував скрізь. Їздив по дідах і бабках, оббивав пороги лікарень. Та марно тратив час. Зневірився. Порадили звернутися до Володимира Романюка. Після його мазі рана загоїлася, наче на світ народився заново».

Олександр Матвійчук, житель міста

Курсуватиме автобус з пандусом: «Луцьк-Рожище»

Новий автобус, оснащений ручним пандусом, для осіб, які пересуваються на візках, курсуватиме за маршрутом Луцьк – Рожище вже з 4 листопада. Про це повідомив в соціальній мережі Facebook директор департаменту інфраструктури та туризму Волинської ОДА Іван Мирка.

За словами Івана Мирки, тендер виграв підприємець Олег Хайчевський. Пан Олег придбав «Богдан» з пандусом 2014 року за 1 мільйон 300 тисяч гривень. Як зауважив, таку вигідну покупку зробив на виставці в Києві. Повна ж вартість такого автобуса десь в межах двох з половиною мільйона гривень, залежно від комплектації.

Автобус з пандусом почне курсувати після оформлення необхідних документів вже з 4 листопада.

Онкохворій рожищанин потрібна допомога!

Шановні рожищани, вкотре звертаємося до вас із проханням допомоги. Цього разу нашої з вами підтримки потребує сім'я Кривицьких з міста Рожище.

Не так давно доньці бібліотекаря ЗОШ №2 міста Рожище Галини Кривицької Софії Вознюк, до речі, теж педагога цього ж освітнього закладу, поставили страшний діагноз – низькодиференційований рак носоглотки, T4N2M0G2, ст. IV, кл. гр. II.

Постпроменевий глосіт, гінгівіт, епітеліт слизової оболонки рота. Астенічний синдром. Вона вже пройшла 3 курси поліхіміотерапії та 1 курс променевої фотонної терапії.

Нині стан погіршився. Мабуть, не варто говорити про те, що лікування коштовне і які болі доводиться терпіти Софії Петрівні. Та біда не ходить одна. Не так давно стався інсульт у Петра Кривицького. Слава Богу все обійшлося, але догляд за двома близькими людьми ліг на плечі Галини Федорівни, яка й сама, не маючи здоров'я, зі всіх сил намагається долати нелегкі випробування долі.

Всі ми добре знаємо цю добродушну жіночку, яка завжди привітна та усміхнена. Але сьогодні слізки котяться у матері, яка щодня бачить муки доньки, але не в силі допомогти.

Тому просимо всіх, хто має змогу підтримати цю сім'ю фінансово (бо кошти знову необхідні на лікування), надіслати гроші на картковий рахунок Приватбанку 4149 4996 4431 0698. Відкритий на ім'я Кривицької Галини Федорівни.

І якщо ви думаєте, що 5 гривень, то капля в морі – ви помиляєтесь! Якби кожен з нас перерахував хоча б таку суму – це б стало великим морем. Морем людської доброти.

Не будьте байдужими до людського горя!